

IN ELKE EDITIE VAN EVA PRATEN WE MET EEN BIJZONDERE VROUW DIE IN HAAR LEVEN EEN (OF MEER) INGRIJPENDE GEBEURTENISSEN HEEFT MEEGEMAAKT, EN OVER DE INVLOED HIERVAN OP HAAR LEVEN NU.

GERLINDA SHIPIPA-BRUIJNES WOONT AL BIJNA NEGEN JAAR IN NAMIBIË. SAMEN MET HAAR MAN KENNETH ZET ZE ZICH IN VOOR DE ALLERARMSTE KINDEREN, DIE VAAK DOOR HUN FAMILIE AAN HUN LOT OVERGELATEN WORDEN. MAAR ALS KENNETH EN ZIJ ZELF EEN ZOONTJE KRIJGEN, IS HET DE VRAAG OF HIJ HET OVERLEEFT.

Al logeert Gerlinda tijdens dit interview op de Veluwe, haar echte thuis is Rehoboth, het eerste stadje in Namibië dat je tegenkomt als je met de auto vanaf Windhoek zuidwaarts rijdt. In Block E, de armste wijk van Rehoboth, zijn alcoholmisbruik, aids en armoede doodnormaal. “Veel kinderen wonen er zonder ouders in een golfplaten huisje van 3 bij 4 meter en zorgen voor hun jongere broertjes en zusjes. Het zijn overigens niet allemaal weeskindere: veel van hen worden niet gezien door hun aan alcohol verslaafde ouders. Of worden letterlijk door hun vader en moeder achtergelaten.” Samen met haar man Kenneth stelt Gerlinda haar hart en huis open. “Door het aanbieden van een kidsclub, jeugdprogramma’s en middagklassen willen we de allerarmste kinderen praktisch helpen en ze de liefde geven die ze thuis zo missen. We vinden het zo belangrijk dat ze op dat moment gewoon even kind kunnen zijn. Zo’n 42 kinderen van verschillende leeftijden komen bij ons over de vloer. Het is de bedoeling dat we onze programma’s in de toekomst uitbreiden en in samenwerking met Jeugd met een Oprichting op een andere locatie aanbieden.”

“Wanneer we een kind op straat zien met vuile kleren, op blote voeten en met onverzorgd haar, weten we dat de kans groot is dat dit kind hulp nodig heeft. De kinderen die wij helpen, eten nog geen twee keer per dag. De meeste kinderen die bij ons komen, hebben geen eigen bed. Ze slapen bij elkaar in bed of op de grond. Helaas kunnen we slechts de kinderen helpen die de hulp het allerhardst nodig hebben. Ook al doen we het werk samen met nog twee andere vrouwen, toch zijn we beperkt qua ruimte, omdat de programma’s in ons huis plaatsvinden.”

VERLIEFD

Gerlinda lacht als ze begint te vertellen over de liefde tussen haar en Kenneth. “We leerden elkaar kennen tijdens ons missionaire werk voor Beautiful Kidz (Eva’s goede doel in 2016-2017, red.). Daar waren we het

regelmatig niet met elkaar eens en begrepen we elkaar niet altijd even goed. Tegelijkertijd was Kenneth juist degene die het feilloos aanvoelde als ik niet lekker in mijn vel zat. Buiten het werk om trokken we steeds meer naar elkaar toe. Samen met nog twee andere vrienden besloten we een weekendje naar Swakopmund te gaan, een stad aan de zee. Tijdens dit weekend sloeg de vonk over. Ik merkte dat ik meer voor Kenneth voelde dan alleen vriendschap en genoot van onze lange, diepgaande gesprekken, het schaakspelen en gewoon het samenzijn. Wat was ik blij toen ik merkte dat dit wederzijds was! Maar wat het lastig maakte, was de wetenschap dat ik op korte termijn terug moest naar Nederland. Om in Namibië vrijwilligerswerk te doen, heb je een werkvergunning nodig. Die van mij werd niet verlengd.

De beambte bij wie ik mijn nieuwe visum moest aanvragen, maakte de situatie nog gecompliceerder. Ze wilde me alleen helpen als ik haar N \$1000,- zou betalen. Dat is ongeveer € 60,-. Daar ging ik niet mee akkoord, want ik wilde alles op een eerlijke manier regelen. Wat ik niet wist, is dat de nieuwe visumaanvragen die ik daarna deed, voortdurend terecht kwamen bij dezelfde vrouw. Zij beheerde alle verzoeken. Die ene vrouw saboteerde mijn wens om bij Kenneth in Namibië te zijn en me in te zetten voor de kinderen.”

GERLINDA VERLOOR BIJNA HAAR ZOONTJE

TROUW

Een onzekere tijd breekt aan voor het verliefde stel als Gerlinda terugreist naar Nederland. “Het was zwaar om elkaar zo lang niet te zien, maar vooral om niet te weten wannéér we elkaar weer zouden zien. We skype-ten dagelijks en deden elke avond samen Bijbelstudie. Ondanks de fysieke afstand zijn we juist in die maanden enorm naar elkaar toe gegroeid. Negen maanden later, in januari 2017, kon ik met een toeristenvisum naar Kenneth toe en ben twee maanden bij hem gebleven. Vervolgens is Kenneth twee maanden naar Nederland gekomen. In mei van datzelfde jaar zijn we in Namibië getrouwd. Dankzij dit officiële papiertje mag ik met Kenneth in Namibië wonen. In augustus hebben we een groot huwelijksfeest in Namibië gevierd. Het was een dag om nooit te vergeten. Kenneths familie en vrienden waren er. Ook vanuit Nederland kwamen er 27 familieleden en vrienden over. De kerkdienst was een combinatie van twee culturen: we aten op z’n Namibisch met alle gasten en op het feest konden natuurlijk de Nederlandse ‘stukjes’ niet ontbreken. Mijn vader zong een ontroerend nummer voor ons. Van Namibische dansnummers tot de vogeltjesdans: alles kwam voorbij. Wat deze dag vooral speciaal maakte, is dat dit waarschijnlijk de enige dag in ons leven zal zijn waarop beide families samen waren.”

DANKBAAR

In september 2018 gaan Kenneth en Gerlinda naar Zuid-Afrika voor een Bijbelschool van Jeugd met een Opdracht. Als ze op outreach zijn in Mozambique, ontdekt Gerlinda dat ze zwanger is. “Ik was onverwacht ziek geworden en besloot een bezoekje aan de dokter te brengen. Omdat ik een ontsteking had, wilde hij me een antibioticakuur geven. De standaardvraag of ik zwanger was, kon ik niet met alle zekerheid beantwoorden. Samen met een Portugeessprekende tolk gingen wij naar de apotheek voor een zwangerschapstest. En ja hoor, deze was positief. Wat waren wij dankbaar en blij met deze uitslag. Ik heb negen maanden helemaal nergens last van gehad. Geen vermoeidheid, geen kwaaltjes, helemaal niks! Het is dat ik wist dat ik in verwachting was, maar alles ging heel makkelijk. Toen ik veertien weken onderweg was, kwamen mijn ouders naar Afrika voor de diploma-uitreiking van onze missionaire opleiding.

We stonden hen op het vliegveld op te wachten met bedrukte T-shirts: ‘Baby loading’ en ‘Daddy loading’. Daarna zijn we met zijn vieren naar de echoafpraak gegaan. Op die afspraak bleek dat ik een jongetje in mijn buik had. Kenneth en ik waren zo dankbaar voor het nieuwe leven dat we verwachtten, dat we al snel wisten dat ons zoontje ‘Jayden’ zou heten, wat ‘dankbaar’ betekent. Tijdens mijn zwangerschap werden onze plannen voor een eigen organisatie in Rehoboth steeds concreter. Dat maakte onze dankbaarheid alleen maar groter.”

TERUG NAAR NEDERLAND

Omdat de medische zorg in Nederland beter geregeld is dan in Namibië, besluiten Gerlinda en Kenneth dat Jayden in Nederland geboren zal worden. “Ik vond het een prettig idee dat ik dan mijn familie en vrienden dichtbij zou hebben. Toen ik 35 weken zwanger was, ben ik naar Nederland gevlogen. Kenneth kwam twee weken later. We mochten logeren bij mijn opa en oma. Die hebben de bovenverdieping vrij, waar wij een woonkamertje en een slaapkamer mochten gebruiken.”

GROTE ZORGEN

“Toen ik ruim 38 weken zwanger was, begonnen de weeën. De verloskundige, die langskwam, beluisterde Jaydens hartslag. Die was erg laag, maar dat kon allerlei redenen hebben. Toen de hartslag twee uur later opnieuw heel zwak was, vertrouwde ze het niet en besloten we meteen naar het ziekenhuis te gaan. Zelf was ik op dat moment nog heel rustig. Om drie uur ‘s middags waren we in het ziekenhuis. Toen sloeg de sfeer meteen om. Zo’n vijf artsen en verpleegkundigen stonden om me heen. Een van hen vertelde ons dat ze zijn hartslagje niet konden vinden en dat de situatie heel kritiek was. Jayden moest direct uit

“IN DE ZIEKENHUIS-
KAMER HEBBEN WE
HET LETTERLIJK
UITGESCHREEUWD
NAAR GOD.”

mijn buik gehaald worden. Ik riep dat ze het ook in het Engels moesten vertellen, zodat ook Kenneth begreep wat er allemaal gebeurde. Op dat moment kwamen de tranen en voelde ik me compleet overweldigd. Met volle vaart werd ik naar de operatiekamer gereden. Nog voordat de ruggenprik volledig werkte, begonnen de artsen al aan de keizersnee. Na zestien verschrikkelijke minuten was Jayden geboren, maar ik kreeg hem niet te zien. Hij werd meteen afgevoerd. Ikzelf moest nog gehecht worden, wat voor mijn gevoel een eeuwigheid duurde. Daarna kwam alle adrenaline naar buiten: ik begon enorm te trillen, was misselijk en moest overgeven. Gelukkig kwam Kenneth snel weer bij mij. In de uitslaapkamer werd Jayden naar ons toe gebracht, in een couveuse en aan de beademing. We mochten hem heel even aanraken en foto's nemen, maar ik moest al snel weer afscheid nemen. Jayden ging direct naar de intensive care."

Jayden heeft in de baarmoeder meconium ingeslikt. "Dat betekent plat gezegd dat zijn poep in het vruchtwater terecht is gekomen en dat hij die heeft binnengekregen. Vervolgens is de ontlasting in zijn longen gekomen, waardoor Jayden niet meer kon ademen. Dit wordt ook wel het 'meconiumaspiratiesyndroom' genoemd. Ook na de geboorte kon Jayden zijn longen niet gebruiken. Nu hij ook geen navelstreng meer had als zuurstoftoevoer, ging het nog slechter met hem. Daarnaast konden de artsen ook zijn bloeddruk niet onder controle krijgen."

BIDDEN EN SMEKEN

Een dag later blijkt dat er slechts één alternatief is waarmee Jayden kan overleven: een hart-longmachine in een specialistisch ziekenhuis in Nijmegen. "We werden erbij gewaarschuwd dat het de vraag was of Jayden deze rit zou overleven. Om hem naar Nijmegen te vervoeren, moest hij overgelegd worden in de transportcouveuse. Dit lukte de artsen niet. Het loskoppelen van één slangetje zorgde ervoor dat Jayden volledig onderuitging. De artsen vertelden ons dat ze

niets meer voor hem konden doen. In de ziekenhuiskamer hebben mijn ouders, Kenneth en ik het letterlijk uitgeschreeuwd naar God. 'Heer, we willen Jayden zo graag hebben,' smeekten we. 'We willen hem niet kwijt. Wilt U hem gezond maken? Maar Uw wil alleen geschiede.'" Gerlinda slikt een paar tranen weg. "Ik snapte er niets van. Jayden was zo gezond tijdens mijn zwangerschap en nu lag hij daar te vechten voor zijn leven. Ik kon hem bijna niet zien tussen alle slangetjes door. Kenneth is nog even naar Jayden toe gegaan, maar ik kon niet mee omdat ik nog erg zwak was door de keizersnee. Kenneth kwam emotioneel terug en vertelde me dat Jayden al blauw kleurde. We moesten afscheid van hem gaan nemen." Tijdens deze kritische ochtend riep de thuisfrontcommissie van Kenneth en Gerlinda mensen op om gezamenlijk te bidden voor Jayden. "Terwijl zij hun bidstond hadden en wij het in de ziekenhuiskamer uitschreeuwden naar God, lukte het de artsen plotseling wél om Jayden over te leggen in de transportcouveuse. Hij kon onder politiebegeleiding toch overgebracht worden naar Nijmegen. Gedurende deze hele rit is de linkerrijstrook van de snelweg afgezet geweest. In Nijmegen werd de ambulance opgevangen door Rijkswaterstaat en waren letterlijk alle kruispunten afgezet. God deed een wonder. Dat wonder was voor ons echt een teken dat het goed zou gaan komen met Jayden, ook al was zijn situatie nog wekenlang kritiek."

WONDER BOVEN WONDER

"Twee weken na Jaydens geboorte kon ik hem eindelijk in mijn armen sluiten. Toen had ik voor het eerst dat echte 'moedergevoel'. Omdat hij 24 uur per dag in de gaten werd gehouden door ziekenhuispersoneel, voelde het soms een beetje alsof hij eigendom van het ziekenhuis was in plaats van Kenneth en mij. Maar op dat moment verdween dat allemaal naar de achtergrond." Na negen weken mag Jayden naar huis. Toch zijn er dan nog veel zorgen. "We kregen sondevoeding mee, omdat Jayden nog niet zelf kon drinken. Ook waren de artsen bang dat hij hersenschade had opgelopen. Maar God maakte ons duidelijk dat Hij grote plannen heeft met Jayden en we wisten dat het goed zou komen. Eén week na Jaydens thuiskomst kon hij zelf drinken! Er was opnieuw een wonder gebeurd." Jayden moet nog regelmatig voor controle naar het ziekenhuis en hij volgt ook fysiotherapie. "De artsen hebben ontdekt dat Jayden slechthorend is,

waarvan zij verwachten dat dit waarschijnlijk zo blijft. Met zijn linkeroor hoort hij pas vanaf 60 à 70 decibel en met zijn rechteroor vanaf 30 à 40 decibel. Toen we hoorden dat Jayden gehoorapparaatjes zou krijgen, was dat toch wel confronterend. Het voelde een beetje alsof de moeilijke situaties elkaar opvolgden. Maar we zijn ontzettend dankbaar dat Jayden er nog is en dat hij zich blijft ontwikkelen, ook al weten we niet precies wat de toekomst ons gaat brengen."

EEN HOOPVOLLE TOEKOMST

"God is de enige die écht voor Jayden kan zorgen. Hij heeft Jayden aan ons toevertrouwd. Kenneth en ik hebben in deze periode opnieuw geleerd om te kijken naar wat we wél hebben, niet naar wat we níét hebben. Jayden ligt in zijn ontwikkeling misschien wat achter op zijn leeftijd, maar kijk wat hij allemaal al heeft moeten doorstaan! We weten zeker dat God bijzondere plannen met Jayden heeft, ook als we weer teruggaan naar Namibië. Voordat Jayden was geboren, hadden we de tekst uit Jeremia 29 vers 11 al bedacht voor op zijn geboortekaartje. God heeft Jaydens geluk voor ogen en Hij zal hem een hoopvolle toekomst geven. Jayden mag later een krachtig getuige zijn van Gods liefde. We hopen en bidden dat misschien ook zijn hoortoestellen eens uit kunnen. God doet immers wonderen! Maar al zou dat niet gebeuren, dan is het ook goed. Jayden is Jayden. Hij is uniek op zijn eigen manier. Onze dankbaarheid voor hem is niet in woorden uit te drukken."

www.familieshipipa.nl

Kijktip

In het EO-programma *De Verandering* ontmoet presentator Mirjam Bouwman mensen die een bijzondere verandering hebben meegemaakt, waarin het geloof een belangrijke rol speelt. eo.nl/deverandering